

nerne, at der er sommerferie. Det kommer også bag på kommunerne, at der er nogle, der bliver syge, men det har regeringen ikke grebet ind over for én eneste gang.

Så sagde ministeren: Man kan ikke lovgive. Jamen der er altså lovgivet her i Folketinget om, at der er en ventelistegaranti på 3 måneder til visse operationer, så det kan man altså godt lovgive om. Og den 25. april 1991 var Socialdemokratiet med til at foreslå en dagsorden, hvor man skulle indskærpe kommunernes pligt, eventuelt ved lovgivning. Det er helt fjernt fra Socialdemokratiet i dag, men det er faktisk det, der er brug for.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg forstår ikke den tale, der hedder, at regeringen erkender problemet, men samtidig erkender, at det er et forhold, man ikke kan gøre noget ved.

Det var ikke det udgangspunkt, der var, da regeringen ved sin tiltrædelse lovede at gøre noget ved de centrale velfærdsproblemer. Regeringen lovede det faktisk og rejste dermed en forventning om, at den var villig til at gøre noget ved det.

Det, vi så hører en tale om efterfølgende, er, at man er låst af ikke overhovedet at have en smertegrænse i forhold til det kommunale selvstyre. Socialministeren besvarede mit indlæg med, at det var en tale uden svar. Det synes jeg er et tegn på, at socialministeren kun i begrænset omfang har hørt efter. Jeg synes, at der har ligget mange svar ikke blot i forespørgselsdebatten i dag, men også i de forslag vi skal behandle efterfølgende. Jeg antager, at socialministeren er bekendt med, at vi foreslår et mere omfattende ældreboligbyggeri og flere ansatte, og at det både ligger i de forslag, vi har fremsat under forespørgselsdebatten, og ligger som ændringsforslag til finansloven fra SF. Det vil sige, at man har de forslag, der bryder ind dér, hvor det afgørende problem er, nemlig ressourcemandagen på dette område.

Vi har ligeledes et forslag om retssikkerheden, som jeg heller ikke forstår er så fremmed en tankegang for Socialdemokratiet. Jeg mener, at det var Socialdemokratiet, der i sin tid formulerede det afsnit, der hed »Borgernes rettigheder«. Jeg mener også, at Socialdemokratiet sidste år ved finanslovforliget var med til at indføre, også i modstrid med det kommunale og det amtskommunale selvstyre, at man gav en garanti på

ventelister til visse behandlingsformer i sygehussektoren. Man er altså bekendt med tankegangen. Det er ikke derfor, man ikke vil.

Det, der er hovedproblemet, er, at Socialdemokratiet og regeringen ikke forstår dybden i den frustration, der er over de forhold, der i dag er uacceptable i vores ældrepolitik. Det er det, der er humlen, og dér var ingen svar.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

For at tage hr. Villy Søvnalds sidste bemærkning op vil jeg allerede på nuværende tidspunkt sige, at vi selvfølgelig støtter de forslag, som kommer efterfølgende fra SF og fra Dansk Folkeparti. Det er klart. Det burde alt i alt have været en god dag for de svage, som vi har debatteret her i denne forespørgsel. Det er jeg absolut ikke sikker på at man føler rundt omkring at det alligevel har været.

Hvad sagde statsministeren? Han sagde – og jeg skrev statsministerens første bemærkning ned; han modererede den så lidt senere – at det ikke skulle være en konkurrence om, hvilke partier der vil gøre det bedst, mest og hurtigst for de ældre. Men det ville da være en skøn konkurrence at have, og det ville faktisk være en socialdemokratisk ledet regering værdigt, hvis man lagde for i den konkurrence. Man skal ikke love noget, man ikke kan holde. Men det første, statsministeren sagde, synes jeg faktisk var udmærket, nemlig at det burde være en konkurrence om, hvem der gjorde det bedst for de procenter af det samlede billede af vore ældre, som ikke kan klare sig selv.

Må jeg så sige til socialministeren, som taler om et bedre arbejdsmiljø: Jeg tror, at de hjemmehjælpere, som arbejder rundt omkring i hjemmene, ville betragte det som et bedre arbejdsmiljø, hvis der blev sat mere tid af, for jeg tror, det er det, det drejer sig om. Det er ikke så meget det, som ministeren var inde på: om der ikke er rent i alle krogene. Det er en lille del af det. Det, det drejer sig om, er, at der bliver mere tid. Der er hjemmehjælpere, der er ved at bukke under for det psykiske og fysiske pres, de er udsat for, fordi der ganske enkelt ikke er tid nok, og det burde være en overkommelig opgave at få dét ryddet af vejen. Så tror jeg faktisk der var flere, der ville søge et arbejde som hjemmehjælper.

Jeg tror desværre, at man her til sidst må konstatere, at afvisningen fra regeringens side af den dagsorden, der er foreslået af fire partier i